

Sygn. akt II AKzw 7/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Janusza Drozdowskiego

po rozpoznaniu sprawy skazanego M. N., s. T.

z powodu zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt III Kow 1804/15/wz

o odmowie warunkowego zwolnienia z reszty kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę ***przekazać*** do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt 1804/15/wz, Sąd Okręgowy w K. odmówił skazanemu M. N. warunkowego zwolnienia z reszty kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w D., Wydział Zamiejscowy w R. z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt VII K 443/14.

W uzasadnieniu stwierdził, że skazany legitymuje się negatywną opinią środowiskową, a jego zachowanie w trakcie pobytu w zakładzie karnym jest przeciętne. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej.

W stosunku do popełnionego przestępstwa prezentuje skrajny brak krytycyzmu, całkowitą odpowiedzialnością za wszczynanie awantur obciąża żonę. Odbyta na wolności terapia odwykowa okazała się bezskuteczna. Te okoliczności stanowczo nie pozwalają na przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej, a tym samym sprzeciwiają się warunkowemu zwolnieniu z reszty kary.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł osobiście skazany.

Podniósł, że odbył już terapię antyalkoholową. Zaznaczył, że na wolności ma zapewnioną pracę oraz miejsce zamieszkania.

Wskazując na powyższe, skazany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i udzielenie mu warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego okazało się o tyle zasadne, że doprowadziło do uchylecia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem w związku z terminem poprzedniego odmownego rozpoznania wniosku skazanego o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, przedwczesnym było wypowiedzanie się przez Sąd Okręgowy w przedmiocie kolejnego wniosku.

Znowelizowany ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r. nr 240, poz. 1431) przepis z art. 161 § 3 k.k.w. stanowi bowiem, że jeżeli orzeczona kara lub suma kar nie przekracza 3 lat pozbawienia wolności, wniosku skazanego lub jego obrońcy, złożonego przed upływem 3 miesięcy od wydania postanowienia o odmowie warunkowego zwolnienia, nie rozpoznaje się aż do upływu tego okresu.

Użyte w tym przepisie sformułowanie „nie rozpoznaje się” ma charakter imperatywny i nakazuje sądowi bezczynność, czyli zaniechanie rozpoznania wniosku pochodzącego od skazanego lub jego obrońcy przed upływem trzymiesięcznego okresu, a oczekuje ona na merytoryczne rozpoznanie do jego upływu. Takie zresztą stanowisko zajął już Sąd Najwyższy na gruncie pierwotnego brzmienia przepisu z art. 161 § 3 k.k.w.

w uchwale z dnia 20 czerwca 2000 r., sygn. I KZP 16/00, OSNKW 2000/7-8), stwierdzając, że sformułowanie „nie rozpoznaje się” wniosku skazanego oznacza, że do czasu upływu okresu wymienionego w tym przepisie (art. 161 § 3 k.k.w. przed zmianą) sąd nie podejmuje żadnej decyzji w sprawie, oczekuje ona na merytoryczne rozpoznanie do jego upływu.

Do takiego wniosku prowadzi m.in. porównanie brzmienia tego zwrotu ze zwrotem „można pozostawić bez rozpoznania” użytym w art. 37 § 3 k.k.w. Ten ostatni zwrot przewiduje możliwość przejawienia przez sąd aktywności procesowej w postaci wydania postanowienia o pozostawieniu wniosku bez rozpoznania bądź merytorycznego jego rozpoznania. Natomiast zwrot „nie rozpoznaje się” nakazuje sądowi bierność przez określony czas.

Z treści art. 161 § 1 k.k.w. wynika przy tym, że w posiedzeniu dotyczącym warunkowego przedterminowego zwolnienia ma prawo wziąć udział skazany. Dłuższy upływ czasu pomiędzy kolejnymi wnioskami o warunkowe zwolnienie ma też być szansą dla skazanego na wykazanie długofalowej i konsekwentnej poprawy jego zachowania i postawy. Wcześniejsze rozpoznanie wniosku, także więc i z tej przyczyny nie powinno mieć miejsca.

Z akt sprawy, a w szczególności ze sporządzonego po ogłoszeniu orzeczenia zapisku urzędowego wynika zaś jednoznacznie, że poprzedni wniosek skazanego M. N. został odmownie rozpoznany postanowieniem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 16 października 2015r., sygn. akt III Kow 1019/15/wz.

Zgodnie zatem z brzmieniem powołanego wyżej art. 161 § 3 k.k.w., kolejny wniosek skazanego w tym samym przedmiocie, który złożył w dniu 26 października 2015 r., powinien być rozpoznany nie wcześniej niż po upływie 3 miesięcy, tj. dopiero po dniu 16 stycznia 2016 r. Do tego zatem czasu sąd I instancji nie powinien był podjąć żadnej decyzji w sprawie. Zachodziła ku temu bowiem przeszkoda procesowa. Z uwagi zaś na upływ tego terminu, dopiero na etapie postępowania zażaleniowego, Sąd Apelacyjny zaskarżone postanowienie uchylił i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.